

(1)

O clímax da experiencia sexual caracterízase por sensacións extremadamente prazenteiras. Como resposta a unha estimulación mental, física –ou de ambos tipos– continuada, o nivel de excitación aumenta ata acadar unha meseta elevada. En determinado punto dese estadio dispáranse as respostas orgásmicas reflexas. Tanto no patrón básico da resposta masculina coma nos tres patróns típicos da muller, as primeiras fases caracterízanse por unha conxestión dos vasos sanguíneos dos xenitais. Esta resposta produce erección no pene do home e lubricación e inchazón vaxinal na muller. O orgasmo identifícase cunha serie de contraccións musculares rítmicas en ambos os sexos, no caso da muller, prodúcense nos músculos que rodean a vaxina. Tamén hai diferenzas de sexo típicas nos patróns temporais de resposta. As mulleres adoitan ser algo máis lentas ca os homes en acadar o orgasmo durante o coito e, como se ten sinalado, non presentan fase refractaria. Xeralmente as fases de aumento da excitación e de resolución son as máis longas do ciclo. A fase de meseta acostuma durar só algúns minutos, e o orgasmo xeralmente abrangue un minuto ou menos.

(2)

Fóllame outra vez con eses ollos de atormentada. Escorrega esvara polos brazos abaixo, déixate caer, déixate condenar, vida, miña vida, déixate caer, déixate perder, vida miña. Pagou a pena a dor do labirinto, a contumacia da desolación. Pagouna por só un segundo do meu salvaxe corazón á beira túa; polo minúsculo brillo da comisura dun ollo meu mentres me corro nos teus brazos; por unha única instantánea das túas veas en pleno fascíneo do amor. Méteme a lingua pola comisura da boca, preme cos teus beizos o meu van. Fóllame outra vez con eses ollos de trastornada. Esmaga coa túa a miña boca, linguas por fóra, ollada aberta. Miña flor, o meu i grego, a miña copa de veleño, acendeu unha ristra de pólvora escura diminuta e en canto se pensa xa non se escapa. Rito, froito, cripta. Somnámbula coma trens en desvarío. Métete na boca os meus dedos, de vagar. E logo pásamos por entre os labios. Todos os labios. E logo métemos dentro. Todos os dentros. Praia pola que trepamos esmoleiras e raíñas, dorna orquídea como ávida. Madrepérola. Contorsión. Fóllame outra vez con eses ollos de atormentada. Compásate como sabes. Fálame con toda a pel. E a enfermiza devoción do seu sexo. O seu arrebató. A súa atracción desesperada. O seu poder. Dona do escuro. Sagrario. Imán. Miña flor o meu i grego a miña copa de veneno. Chega coma un tambor, treboada terminal un terrible tremor un mudo estrondo. Rito, froito, cripta. Nada máis estremecedor. Nada máis prodixio.

[Yolanda Castaño]